

O ČAJI BEZ CITRÓNU

Kráčal som stále vpred a nohy sa mi zabárali do mäkkej zeme. Lístie šuchotalo, stromy sa kývali. Hore, dole. Ľavá, pravá. Nebolo to také ťažké, keď sa človek sústredil. Ľavá, pravá. Jedna noha, druhá noha. Nádych, výdych. Ľavá, pravá. Celkom rýchlo som sa naučil mechanizmus toho pohybu. Stačilo ho opakovať dokola.

V hlave mi ale nepretržite zneli hlasy. Neutíchli, ani keď som sa vzdialil od mesta. Hovorili mi všeličo – škála sa vinula od nemiestnych narážok po nezodpovedané otázky, ktoré po čase zapadli prachom. Unikal som pred nimi, ale stále sa vracali späť. Jedna za druhou. A tak som len kráčal a snažil sa ich zbaviť, nechával som ich napospas jesennému vetru. Nefungovalo to.

Musel som sa prechádzať veľmi dlho, pretože obloha sa stávala melancholickou, večer bol čoraz bližšie. Rušná ulica a život mi vôbec nechýbali. Vedel som, že sa určite musím vrátiť, pretože ma budú hľadať a panikáriť, no akosi som následky nevnímal ako dostatočný dôvod opustiť prírodu. Vtedy som stretol starca s poľovníckym psom v podobnom veku. Ako je to? Aký pán, taký pes? Platí to aj o veku?

Obaja boli vychudnutí, obaja boli tmaví. Uzimení. Starec s červeným nosom na mňa čosi zakričal. Tváril som sa, že ho nevidím. Aspoň spočiatku. Potreba vyhnúť sa civilizácii bola silnejšia než ja. Ľavá, pravá.

– Ste tu sám? – skríkol. Bol som. Nechystal som sa odpovedať.

Ignoroval som teda tento pokus načat' konverzáciu a ďalej som kráčal, on sa oproti mne blížil čoraz viac. Vôňa vlhkého lístia mi vrážala do nosa a ja som sa snažil zamerať práve na ňu. Nádych, výdych. Musí to fungovať, presne tak ako ľavá, pravá. Len pokoj.

– Dobrý deň, – pozdravil, keď podišiel bližšie. Už som mu videl do tváre a utekal som pred ňou ako sa len dalo. Nebol škaredý. Trochu vráskavý, kožu poznačila zima, ale tie oči... Priateľské. Očakávajúce to isté.

– Myslel som si, že sem nikto nechodí. Na tejto strane lesa som ešte nikdy nikoho nestretol, – skonštatoval a zastal pri mne. Urobil som to isté. Podvedome, zo slušnosti. Nevieť prečo. Nerobievam to. Nikdy.

Usmial sa. Aj ja som sa o to pokúsil.

– Asi ste tiež rád sám ako my dvaja, však, Albert,“ dlaňou prešiel po srsti svojho chudého psa a ja som zrazu pocítil nutkanie urobiť to isté. Urobil som krok vpred, k nim dvom, a pes na mňa so záujmom pozeral. Sám som nerozumel tomu, čo robím, no načiahol som ruku a roztraseným pohybom som ju položil zvierat'u na hnedú hlavu. Bol vysoký a nepekný, ale vôbec som sa ho nestránil. Stránil som sa všetkého a všetkých, vždy. Vzduch okolo voňal ako mokrá zemina a pes. Prišlo mi to dôverne známe a po prvý raz za posledné roky som zacítil pocit bezpečia.

Dlaň som držal na Albertovi a on pod mojím dotykom spokojne dychčal ďalej.

— Tuším sa mu páčite, — prehovoril zase cudzinec. — Nikdy sa mu nikto nepáči. Ani na vás neštekal.

Sledoval som psa a na starca som sa ani nepozrel. Sčasti som bol fascinovaný tým dotykom so srst'ou zvierat'a a sčasti som sa potreboval vyhnúť tým očiam. Nevyvíjali nátlak, ani nič odo mňa nepožadovali, iba sa chceli priatelit'.

— Vyzeráte, že by sa vám hodila spoločnosť, — povedal napokon a ja som sa zarazil. Spoločnosť bola to posledné, čo som kedy potreboval. — Neďaleko mám chalupu. Vybehli sme sa len prejsť. Poďte s nami a uvarím vám teplý čaj.

Nereagoval som, iba som sa otočil v smere ich chôdze a to mu stačilo. Išli sme mlčky a ja som stále nevedel, čo robím. Cítil som sa ako keby sme miesto mäkkej hliny kráčali po tenkom ľade a pri každom pohybe som očakával pád. Nebolo to príjemné, ale Albert medzi nami ma upokojoval. Verne cupkal pri svojom pánovi a občas skontroloval, či som stále po jeho boku. Bol som.

Chalupa, o ktorej hovoril, bola malá, ale zato vyhriata a útulná. Po vstúpení som chvíľu pozoroval zožltnutý vzor tapety na stene a prstom obkresľoval línie. Starec sa zasmial.

— Mojej žene sa tá tapeta páčila. Vybrala ju pred tridsiatimi rokmi. Neodvážil som sa zložiť ju.

— Vyzlečte si bundu, — povedal odrazu. — Bude vám tu teplo. Obvykle kúrim veľa, lebo Alberta trápia staré kĺby.

Poslúchol som ho a nechal tapetu tapetou. Hrubú bundu som odložil na vešiak pri dverách. Robil som to s takou istotou, ako keby som tu sám býval. Sediac neskôr za stolom som premýšľal, kedy sa dostaví ten obvyklý nepríjemný pocit. Všetko totiž nasvedčovalo tomu, že ani nepríde a že táto návšteva je niečo, čo robím rád.

— Je dobrý? — spýtal sa odrazu. Nerozumel som otázke.

— Myslím ten čaj, — vysvetlil, keď nedostal žiadnu odpoveď a neušiel sa mu ani náznak reakcie. Najprv som pokračoval v kamennej tvári, no napokon sa mi podarilo zodvihnúť oba kútiky úst nahor. Iba trošku, ale predsa. Starca to očividne potešilo.

— To som rád, — odvetil a ja som videl, že mi rozumie. — Viete, takto mi ho zvykla pripravovať moja žena. Odpusťte, že o nej toľko rozprávam, istotne vám to nie je príjemné. Chýba mi. Už mám len Alberta. Ten je dobrý poslucháč, nenamieta, tak som si zvykol hovoriť o nej často.

— Nikto sem nechodí, — pokračoval. — Deti sme nemali, bezpochyby vám to už napadlo. Som rád, že ste pristali na šálku bylinkového čaju.

— Dal som tam aj med. Citrón doma nemám, ale s citrónom čaj aj tak nechutí dobre, čo poviete? Niekoľkokrát som to skúšal, najmä vtedy, keď som bol chorý. Ale to je utrpenie. Túto jeseň je chladno. Človek aby len čakal, kedy prechladne.

— Vy toho veľa nenarozprávate, — zhodnotil. Nebola to pre mňa žiadna novinka. Ostatní zvykli hovoriť, že môj svet nie je ten istý. Nerozumel som tomu rovnako, ako som nerozumel väčšine vecí, o ktorých sa ľudia rozprávajú. Ale starcove slová neboli také zahmlené.

— Ale to nevádi. Hneď je nám tu veselšie. A hlavne Albert, ten je veľmi spokojný.

Len čo sa znova ozvalo meno zvieratá, oči mi zablúdili ku dverám, kde ležala hnedá kôpka srsti. Zbystril pozornosť a keď videl, že sa na neho obaja dívame, prišiel k nám a položil si hlavu na moje kolená.

Spočiatku som sa preľakol. Nádych, výdych. Nečakal som túto interakciu a posledné, čo som chcel, bola blízkosť. No keď som videl, že pes nemieni ustúpiť a stále sedel pri mojej stoličke s hlavou na mojich stehnách, dľaň som položil na jeho chudé telo. Usmial sa. Alebo sa mi to možno len zdalo. Fascinovaný pohľad do tých hnedých očí ma úplne pohltil.

— Pozrite. Správa sa, akoby ste boli starí známi. Asi preto, že ste tiež taký samotár. Ste, pravda?

Netuším, či čakal nejakú odpoveď, no podarilo sa mi opäť zodvihnúť oba kútiky úst. Zmierene prikývol. Teplo z čaju mi rozohrievalo vnútro a pes na kolenách ma tešil zvláštnou radosťou. Chcel som tu zostať alebo prinajmenšom som túžil vrátiť sa sem hneď zajtra. Postupne som si však uvedomoval fakt, že musím odísť. Moja rodina bola ustráchaná, čo sa týkalo mojich vychádzok. A ja som tak rád zostával sám nad mestom!

Postavil som sa zo stoličky.

— Och, už predsa musíte! – postavil sa tiež. – Myslel som si. Nechcem vás zdržiavať, doma vás pravdepodobne niekto čaká.

Aj čakal. No nepritakal som.

— Ďakujeme za návštevu, — kráčal so mnou ku dverám, takisto ako jeho pes. — Môžete prísť kedykoľvek. Budeme sa tešiť. Cestu si dozaista pamätáte.

Obliekol som si bundu a posledný raz položil dľaň na Albertovu hlavu. Natešene zadychčal. Páčilo sa mi to. Počkal som, kým to urobí znova a potom som ruku odtiahol. Starec stlačil kľučku na dverách a keď som stál na prahu, posledný raz som sa otočil. Hlas, ktorý zo mňa po dlhej dobe vyšiel, som ani nespoznával.

— Ďakujem.